

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Ing. M. C.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Veleslavínova 4, Ostrava 1, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 22. 12. 2004, čj. 10/SeO/4/2004/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2006, čj. 11 Ca 80/2005 - 30, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 22. 10. 2007, čj. 11 Ca 80/2005 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Prezidium Komise pro cenné papíry změnilo v řízení o rozkladu rozhodnutím ze dne 22. 12. 2004, čj. 10/SeO/4/2004/2, výrok IV rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 6. 5. 2002, čj. 51/Se/1/2002/5, a pokutu, která byla žalobci uložena podle § 9 odst. 3 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Komisi“), ve výši 100 000 Kč, snížilo na částku 50 000 Kč. Pokuta byla žalobci uložena za porušení § 183a odst. 11 písm. a) a b) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), kterého se dopustil tím, že jako člen představenstva společnosti TZP, a. s., poté, co byl seznámen se záměrem společnosti PROSPERITA investiční společnost, a.

s. učinit nabídku převzetí akcií společnosti TZP, a. s., uveřejnil jménem společnosti TZP, a. s., dne 17. 12. 2001 veřejný návrh smlouvy o koupi vlastních akcií této společnosti za cenu 250 Kč za jednu akcii, čímž: a) přijal opatření, které způsobilo, že akcionáři společnosti TZP, a. s., neměli příležitost rozhodnout se volně a se znalostí věci o nabídce převzetí; b) nezdržel se až do uveřejnění výsledku nabídky převzetí jednání, které ji mohlo znesnadnit.

Žalobce napadl rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 10. 1. 2006, čj. 11 Ca 80/2005 - 30, zamítl a poté ještě usnesením ze dne 22. 10. 2007, čj. 11 Ca 80/2005 - 59, opravil v rozsudku zjevné nesprávnosti v psaní (§ 54 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení před správním orgánem, pro níž měl soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu.

Stěžovatel namítl, že v žalobě požadoval zrušení rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 22. 12. 2004, čj. 10/SeO/4/2004/2, zatímco ve výroku napadeného rozsudku městský soud uvedl, že „žaloba proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 25. prosince 2004, čj. 10/SeO/4/2004/1, se zamítá“, (a obdobně též v prvním odstavci odůvodnění). Stěžovatel se domnívá, že je nutno rozsudek zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost, když je zřejmé, že jím bylo rozhodnuto o něčem jiném, než čeho se stěžovatel domáhal a nemůže se jednat o pouhou chybu v psaní odstranitelnou opravným usnesením.

Dále stěžovatel uvedl, že konkretizaci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. doplní ve lhůtě, která mu bude stanovena městským soudem podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

Komise pro cenné papíry (původní žalovaná) ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížnost je pouze blanketní, jejím jediným důvodem je nesprávné označení žalobou napadeného rozhodnutí ve výroku a odůvodnění napadeného rozsudku, což ovšem nepředstavuje namítanou nepřezkoumatelnost, ale toliko chybu v psaní, případně jinou zřejmou nesprávnost rozsudku, k jejímuž odstranění postačí vydání opravného usnesení. Komise pro cenné papíry navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Podáním ze dne 19. 5. 2006 oznámila soudu Česká národní banka (žalovaná), že na základě čl. III odst. 8 věty první zákona č. 57/2006 Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem, který nabyl účinnosti dne 1. 4. 2006, se stává účastníkem řízení o kasační stížnosti namísto Komise pro cenné papíry. Dále se žalovaná vyjádřila ke kasační stížnosti, a to obsahově shodně jako dříve Komise pro cenné papíry.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že k procesnímu nástupnictví České národní banky v probíhajícím řízení o kasační stížnosti došlo *ex lege*, tzn. ze zákona, (srov.

čl. III odst. 8 věty první zákona č. 57/2006 Sb.) ke dni 1. 4. 2006. Nejvyšší správní soud proto o procesním nástupnictví nevydával žádné procesní rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Při posouzení nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vyšel Nejvyšší správní soud ze své ustálené judikatury (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), z níž vyplývá, že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

Z napadeného rozsudku vyplývá, že v záhlaví jsou jednoznačně identifikováni účastníci řízení (žalobce a původní žalovaná) a z výroku je bezpochyby zřejmé, že městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry. Z odůvodnění rozsudku je jednoznačně patrné, jaké rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry městský soud přezkoumal. Za tohoto stavu věci nelze – v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu – v uvedení chybného údaje identifikujícího žalobou napadené správní rozhodnutí v záhlaví, výroku, popř. i odůvodnění napadeného rozsudku spatřovat bez dalšího nepřezkoumatelnost tohoto rozsudku. Takové vady představují chyby v psaní, resp. jiné zjevné nesprávnosti, ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., které v rozsudku opraví předseda senátu i bez návrhu a týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci. Vydá-li předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opravné usnesení, stane se rozhodnutí o opravě v opravovaných údajích součástí výroku opravovaného rozsudku a nahradí údaje v tomto rozsudku původně uvedené. Jak Nejvyšší správní soud poukázal shora, Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 10. 2007, čj. 11 Ca 80/2005 - 59, v souladu s citovaným ustanovením opravil zjevné nesprávnosti ve svém rozsudku a Nejvyšší správní soud proto neshledal stížní námitku důvodnou.

Stěžovatel se dále dovolal se stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. s tím, že pouze parafrázoval zákonný text těchto ustanovení a uvedl, že konkretizaci kasačních důvodů doplní ve lhůtě, která mu bude stanovena městským soudem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud stabilně judikuje (srov. např. usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz), že není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil. Pokud jde o výzvu soudu k

odstranění vad kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud by ji byl povinen v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. učinit pouze za předpokladu, že by stěžovatelem podaná kasační stížnost vykazovala vady, např. by neobsahovala žádný stížní důvod. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo. Kasační stížnost obsahovala všechny zákonné náležitosti (obecné podle § 37 odst. 3 i zvláštní podle § 106 odst. 1 s. ř. s.), včetně řádně uplatněného stížního důvodu [tím byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který Nejvyšší správní soud přezkoumal shora]. V této souvislosti lze uzavřít, že stěžovatel stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. řádně neuplatnil, současně však uplatnil jiný kasační důvod, a proto městský soud neměl povinnost vyzvat stěžovatele k doplnění dalších stížních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud později nepřítakal důvodnosti jediného řádně uplatněného stížního důvodu, na tomto závěru nic nemění.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené rozhodnutí městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu